

EEN ONEINDIG LIJKENDE LIEFDE FREDERIK BROM IN EEN WERVELWIND VAN VERLIEFD ZIJN

Een ode aan de eerste smachtende, oneindig lijkende liefde. *Eerste Bloei* is een monoloog gebaseerd op dampende liefdesbrieven die acteur Frederik Brom ooit kreeg. Peer Wittenbols bewerkt de brieven tot een toneeltekst en Annelore Kodde regisseert deze persoonlijke voorstelling. Frederik Brom kruipt in de huid van zijn toenmalige aanbieder en vervoert het publiek in een wervelwind van verliefd zijn.

Eerste Bloei is als studieproject in de zomer van 2003 aan het publiek getoond. Het enorme succes werd aanleiding voor een tournee langs diverse theaters in Nederland in het seizoen 2004/05.

PREMIÈRE: april 2005, Toneelgroep Oostpool

tekst: Peer Wittenbols
regie: Annelore Kodde
spel: Frederik Brom
dramaturgie: Martine Mantén
decorontwerp: Ek van Rosendaal
lichtontwerp: Wiel Coopmans
muziekontwerp: Annelore Kodde

DE PERS OVER 'EERSTE BLOEI'

NRC Handelsblad, Kester Freriks

Brom ontstijgt het simpele gegeven van de gedaanteverwisseling. Hij maakt, juist misschien als man, de klemmende pijn van de liefde tastbaar... Hij dwingt je tot luisteren en gaandeweg krijg je compassie met de intieme gevoelens van het zestienjarig meisje.

De Volkskrant, Marian Buijs, 11-04-2005

Op toneel kruipt de acteur in de huid van zijn vroegere vriendinnetje. In een zwart jurkje waar zijn behaarde borst komisch uit steekt, kronkelt hij van liefdesverdriet en hopeloze hunkering. De geliefde belt niet op, schrijft geen brieven en de gevoelens van het meisje schieten heen en weer tussen woede, heimwee en weekmakend verlangen.

Thuis maakt de vriend van haar zusje haar het hof, waar ze uit wraak op in gaat. Haar vader en moeder beziet ze met een harde, veroordelende blik. Ze voelt zich niet thuis, zeker op de momenten dat ze wordt overmand door de angst dat ze misschien wel zwanger kan zijn. (...) In zijn vrouwenrol is hij volstrekt geloofwaardig zonder een kinderstemmetje of opzettelijke vrouwengebaartjes. Hij geeft de taal het volle pond en in de wisselende stemmingen, maar ook in de dansante intermezzo's toont hij zich op zijn best (...).

De Telegraaf, Annet de Jong, 15-04-2005

Ze wiegt haar heupen, streelt haar hunkerende lijf onder het soepele zwarte zomerjurkje. "Nergens ben ik hoekig, bonkig", zegt de breedgeschouderde acteur Frederik Brom (1975). In 'Eerste Bloei' van Toneelgroep Oostpool speelt hij zijn allereerste vriendinnetje. Haar vurige liefdesbrieven uit 1991 dienden als basis voor de monoloog van tekstschrijver Peer Wittenbols. De geëxalteerde epistels zijn aandoenlijk, vol gemeenplaatsen over de ziekte die liefde heet. Juist dat maakt ze waarachtig en intens. De mooie dictie van Frederik Brom laat je werkelijk geloven in de liefdesworsteling van een pubermeisje dat het vijftien dagen zonder haar vakantievierende vriendje moet stellen. Brom vertuigt het meest wanneer hij weinig beweegt en vooral de tekst zijn werk laat doen. Hij schakelt van hyperopgewonden naar terneergeslagen en van zachte hunkering naar wrede teleurstelling. Snelle staccato zinnen worden afgewisseld met smachtende zuchtjes. Het liefje dat in Griekenland verblijft, laat tot groot verdriet van het meisje niets van zich horen. De dansintermezzo's zien er spannend uit, in rood licht achter een halfdoorschijnend doek, waar soms flarden van de brieven zijn geprojecteerd en soms de dagen van de week. Het meisje wordt steeds wanhopiger, verwondt zichzelf om de aandacht van haar afwezige geliefde te trekken. Ze beeldt zich in dat ze zwanger is om nog meer te kunnen zwelgen in haar eigen drama. De wijze waarop ze zich vervolgens van de foetus probeert te ontdoen, is heerlijk puberaal. Een mengsel van tonic, Baileys en de as van dertien sigaretten en dan braken tot je erbij neerval. Frederik Brom boeit een uur en tien minuten lang, als meisje en als man.

De Gelderlander, Martin Hermens, 11-04-2005

Een monoloog waarin we meemaken hoe onpeilbaar verward Gaby achterblijft terwijl haar vriendje volop geniet onder de Griekse zon. Wittenbols laat in zijn tekst de puberale denkwereld overeind van een meisje dat zich bevindt in de fase tussen kind en volwassene. Denken dat je de hele wereld aan kunt, maar geen raad weten met de eerste de beste tegenslag. Het gevoel voor de overdreven dramatiek die pubers zo eigen is, werkt lachwekkend en bespottelijk tegelijkertijd heerlijk ontroerend. Want ook al worden gedachten in bombastische taal geuit, als je goed luistert klinken sommige uitlatingen niet eens zo gek. Alsof de zestienjarige Gaby zo af en toe mag proeven aan de bron van de wijsheid. Frederik Brom levert in zijn rol van Gaby een verbazingwekkende boeiende prestatie. Gekleed in enkel een zwart jurkje rent en springt hij over toneel alsof hij zelf nog vol puberale hormonen zit. Met zijn mimiek en motoriek zet hij een meisje neer dat treurt over de afwezigheid van haar vriendje. Angst, onzekerheid, twijfel, woede, zelfmedelijden, gekte- Brom stormt door alle emoties heen waarmee een meisje in die situatie te maken krijgt. Veertien dagen gaan in een uur tijd voorbij. Je krijgt met Gaby het gevoel dat wachten eindeloos kan duren. Vooral ook omdat die eikel op Kos niets van zich laat horen. Eerste Bloei maakt ontroerend duidelijk hoe verwarrend en hopeloos oneindig de puberjaren kunnen zin. Wittenbols heeft dat perfect aanvoeld, Brom speelt het doordringend en regisseur Annelore Kodde brengt alles samen in een intieme voorstelling. Dit is Oostpool op zijn best.